

Arrest

nr. 78 197 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESENS, en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 26 mei 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 12 december 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Wat betreft het argument dat betrokkene niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij Belgische diplomatieke post in Suriname en dat er geen Belgische ambassade of diplomatieke post in Suriname aanwezig is: dit vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan een visum aanvragen in Caracas (Venezuela). Regelmatig zijn er verschillende Surinamers die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Caracas (Venezuela). Betrokkene toont niet aan dat hij (sic) niet naar Venezuela kan gaan om daar de machtiging aan te vragen.

Wat betreft het argument dat betrokkene vervreemd zou zijn van haar geboorteland; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene toont niet aan dat haar moeder in Brazilië zou verblijven. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Wat het argument betreft dat betrokkene grootmoeder zou overleden zijn in 1999 dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat de persoon vermeld op de overlijdensakte haar grootmoeder is. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat haar moeder in Brazilië zou verblijven en dat haar grootmoeder overleden zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het argument dat betrokkene bij haar vader, [P., G.], woont en dat deze de Nederlandse nationaliteit bezit; zij verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het gegeven dat betrokkene ingeschreven is aan het Hivset te Turnhout is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12:1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden valt, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde: er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds in aanraking kwam met de ordediensten omwille van winkeldiefstal.

De elementen met betrekking tot de integratie n.l. het feit dat betrokkene Nederlands spreekt, dat zij in Nederland school liep, dat zij heden een opleiding volgt in een tak dat een knelpuntberoep uitmaakt, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen na de opleiding, dat zij naar de tandarts en dokter in België gaat, dat zij een vriendenkring zou opgebouwd hebben —behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel: Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29.juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn: Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven: Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen: (...) Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend; Dat er vooreerst geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Suriname, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt; Dat er immers moeilijk kan verwacht worden dat verzoekster naar Venezuela zou

reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Caracas, welke in vogelvlucht maar liefst 1400 km verwijderd is van haar geboortestad Paramaribo! Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster, die al meer dan 10 jaar in België en Nederland verblijft, alhier haar studies volgt en wiens familieleden in België verblijven, niet over een sociaal vangnet beschikt om in Caracas haar aanvraag in te dienen; Dat verblijf van verzoekster, als jong meisje, moederziel alleen, bovendien een gevaarsituatie zou opleveren; Dat verzoekster verder totaal vervreemd is van haar geboorteland, waar zij geruime tijd niet meer verblijft, en waar geen enkel familielid nog woont; Dat het voor verzoekster derhalve onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, Suriname, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden; Dat verzoekster voor haar verblijf in België immers in Nederland heeft verbleven, waar zij school liep vanaf het schooljaar 2000-2001, in zoverre dat verzoekster reeds 10 jaar niet meer in haar geboorteland heeft verbleven; Dat verder de vader van verzoekster, de Heer [P. G.], welke in het verleden als voogd werd aangesteld over verzoekster en welke de Nederlandse nationaliteit bezit, in België verblijft, evenals diens vriendin; Dat de moeder van verzoekster in Brazilië woonachtig is en de grootmoeder van verzoekster reeds in 1999 overleden is; Dat er thans dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in Suriname verblijven, evenmin heeft verzoekster, welke op zeer jonge leeftijd haar geboorteland verliet, nog vrienden of kennissen in Suriname; Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan. evenmin voor een korte periode; Dat verzoekster bovendien ongehuwd is, zodat er in Suriname dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is; Dat het voor verzoekster, welke volkomen is aangewezen op haar familieleden, dan ook onmogelijk is om in Suriname op zichzelf te overleven; Dat verzoekster zich dan ook kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België; Dat het voor verzoekster immers niet mogelijk is om in het land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden; Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familieleden terug naar Suriname zouden verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben, en waarvan zij niet eens meer de nationaliteit hebben; Dat bovendien kan verwezen worden naar een bijzondere situatie zoals opgesomd in de instructie dd. 19/7/2009 (punt 2.3): familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied vallen van de gezinshereniging maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 zoals bv. familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben; Dat verzoekster daarnaast is ingeschreven aan het Hivset te 2300 Turnhout, Herentalsstraat 70; Dat terugkeer naar Suriname voor de indiening van de aanvraag tot regularisatie dan ook onvermijdelijk verlies van een schooljaar zou inhouden, nu zij alsdan haar studies zou dienen te staken en haar examens niet zou kunnen uitvoeren; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;”

2.1.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfs-machtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoekster met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aangehaald: Ze zou de Nederlandse taal perfect beheersen, sedert het overlijden van haar grootmoeder, 11 augustus 1999, zou ze in Nederland verblijven bij haar vader, haar moeder woont in Brazilië, in Nederland heeft ze al herhaaldelijk om vergunning verzocht, geen enkel familielid zou nog in Suriname verblijven, ze liep school in Nederland bij haar vader, ze geniet een opleiding in een tak welke een knelpuntberoep uitmaakt waardoor ze onmiddellijk aan de slag kan gaan, ze gaat in België naar de dokter en de tandarts, ze voelt zich goed thuis in België en heeft er een vriendenkring opgebouwd en in Suriname is er geen Belgische ambassade of diplomatieke post.

Vastgesteld wordt dat op alle door verzoekster ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat haar verblijf in Nederland, en haar integratie in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Waar verzoekster stelt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij een aanvraag indient in Venezuela, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij in concreto niet in staat zou zijn te reizen naar Caracas in Venezuela. Het loutere feit dat dit 1.400 km verwijderd is van haar geboortestad toont op zich niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om aldaar een machtiging aan te vragen. De beslissing stelde hieromtrent wat volgt:

"Betrokkene kan een visum aanvragen in Caracas (Venezuela). Regelmatig zijn er verschillende Surinamers die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Caracas (Venezuela). Betrokkene toont niet aan dat hij niet naar Venezuela kan gaan om daar de machtiging aan te vragen".

Waar verzoekster vervolgens herhaalt dat geen enkel familielid van haar nog woonachtig is in Suriname, dat haar moeder in Brazilië woont en dat haar grootmoeder reeds in 1999 is overleden, wordt vastgesteld dat met deze elementen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Enerzijds werd er opgemerkt dat zij niet aantoonde dat haar moeder ook effectief in Brazilië woont en anderzijds werd gesteld dat zij niet aantoonde dat de persoon vermeld op de door haar bijgebrachte overlijdensakte ook haar grootmoeder is. Verzoekster brengt geen enkele gegevens aan om de motieven in de beslissing te weerleggen. Bovendien toont verzoekster niet aan in welke mate deze ingeroepen omstandigheden haar verhinderen om een aanvraag in te dienen via de geijkte weg.

Verzoekster verwijst naar criterium 2.3 van de instructie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM: Dat het voor verzoekster inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België bijzonder groot is geworden. Dat de familieleden van verzoekster allen in België en Nederland verblijven en zelfs verscheidene familieleden in het bezit van de Nederlandse of Belgische nationaliteit zijn gesteld; Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in Suriname verblijven; Dat verzoekster bovendien ongehuwd is, zodat er dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen in Suriname, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is; Dat verzoekster thans dan ook bij haar vader inwoont, die over voldoende inkomsten beschikt, om verzoekster ten laste te kunnen nemen; Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het

recht op gezin- en privé-leven waarborgt; Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht; Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14); Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar familie, met alle gevolgen van dien; Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd; Dat het bovendien rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen: Dat verzoekster inderdaad geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België. waar zij reeds geruime tijd verblijft. waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd enorm is: Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt"

2.2.2. Verzoekster stelt dat haar familieleden allen in België en Nederland verblijven en dat verscheidene familieleden in het bezit zijn van de Nederlandse of Belgische nationaliteit. Volgens haar verblijven er geen dichte familieleden in Suriname.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; § 21); EHRM 15 juli 2003, Mokranif/Frankrijk, § 21).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster heeft aangevoerd dat ze bij haar vader, de heer P. G. verblijft, die in het verleden als haar voogd zou zijn aangesteld en die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster beweert enkel in te wonen bij haar vader, doch levert geen enkel bewijs van afhankelijkheid ten aanzien van haar vader, noch vice versa en evenmin toont zij aan dat er sprake is van reële banden tussen haar en haar vader. Derhalve bevinden er zich in het administratieve dossier bevinden geen gegevens die het bestaan van een effectief gezinsleven doen vermoeden. Verzoekster toont niet aan te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 19911, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdelinge niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan

ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Overigens belet de bestreden beslissing de verzoekende partij niet tijdelijk naar haar land van herkomst te gaan met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten om desgevallend op andere gronden een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Verzoekster weerlegt het determinerend motief dat ze geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen niet. Verzoekster toont niet aan in de onmogelijkheid te zijn de aanvraag via het land van herkomst in te dienen. Er is geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel; Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt; Dat verzoekster het Belgische grondgebied zou moeten verlaten en zij van haar familie zou gescheiden worden; Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd enorm is;”

2.3.2. Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en in concreto, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoekster maakt een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC